

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219202215
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6219202215.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a Mgr. Radoslavy Strhárskej, v právnej veci žalobcu OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, proti žalovanej X.XXX,XXN., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, XXX XX A., o zaplatenie 2.208,90 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn. 12Csp/137/2019-184 zo dňa 28. mája 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn. 12Csp/137/2019-184 zo dňa 28. mája 2020 v napadnutej časti prvej výrokovej vety p o t v r d z u j e .

II. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn. 12Csp/137/2019-184 zo dňa 28. mája 2020 v napadnutej časti druhej výrokovej vety m e n í tak, že vzájomnú žalobu žalovanej o určenie, že zmluvná podmienka uvedená v Čl. VII bod 1 Zmluvy o OTP HYPO úvere č.S.zo dňa 29.01.2013, podľa ktorej sa za podstatné porušenie zmluvných povinností Dlžníka považuje: a) ak dlžník neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti; a pre ktorý dôvod je banka zmysle Čl. VII bod 2 písm. e) oprávnená vyhlásiť úver (alebo jeho časť) za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorázovo pred termínom splatnosti, je neprijateľná, z a m i e t a .

III. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn. 12Csp/137/2019-184 zo dňa 28. mája 2020 v napadnutej časti tretej výrokovej vety m e n í tak, že vzájomnú žalobu žalovanej o určenie, že zmluvná podmienka uvedená v čl. VIII bod 1 Zmluvy o OTP HYPO úvere č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 29.01.2013, podľa ktorej dlžník týmto zabezpečuje v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka uspokojenie pohľadávky banky vo výške 19.600,-- Eur s príslušenstvom a poplatkami z tejto zmluvy o úvere, resp. z odstúpenia od tejto zmluvy o úvere, zrážkami zo mzdy (iných príjmov), ktorú (é) poberá alebo bude poberať od platiteľa mzdy (platiteľa iných príjmov, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou). Zrážky sa budú vykonávať vo výške, ktorá zodpovedá maximálne prípustnej výške zrážok podľa predpisov upravujúcich zrážky zo mzdy (iných príjmov) pri výkone rozhodnutia. Okamihom, keď sa platiteľovi mzdy (iných príjmov) táto dohoda predloží, nadobúda banka proti platiteľovi mzdy (iných príjmov) právo na výplatu uvedených zrážok. Ak dôjde k zmene platiteľa mzdy (iných príjmov), predloží sa táto dohoda novému platiteľovi mzdy (iných príjmov) a povinnosť vykonávať zrážky má tento nový platiteľ mzdy (iných príjmov), je neprijateľná, z a m i e t a .

IV. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp.zn. 12Csp/137/2019-184 zo dňa 28. mája 2020 v napadnutej časti štvrtej výrokovej vety m e n í tak, že vzájomnú žalobu žalovanej o určenie, že zmluvná podmienka uvedená v Čl. IX bod 2 Zmluvy o OTP HYPO úvere č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 29.01.2013, podľa ktorej Dlžník vyhlasuje, že pred podpisom tejto zmluvy sa oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami OTP Banky Slovensko, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo (v znení účinnom od 1.11.2012), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy a súhlasí s nimi, je neprijateľná, z a m i e t a .

V. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom sp.zn. 12Csp/137/2019-184 zo dňa 28. mája 2020 prvou výrokovou vetou žalobu zamietol. Druhou výrokovou vetou určil, že zmluvná podmienka uvedená v Čl. VII bod 1 Zmluvy o OTP HYPO úvere č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 29.01.2013, podľa ktorej sa za podstatné porušenie zmluvných povinností Dlžníka považuje: a) ak dlžník neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti; a pre ktorý dôvod je banka zmysle Čl. VII bod 2 písm. e) oprávnená vyhlásiť úver (alebo jeho časť) za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorázovo pred termínom splatnosti, je neprijateľná. Treťou výrokovou vetou určil, že zmluvná podmienka uvedená v Čl. VIII bod 1 Zmluvy o OTP HYPO úvere č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 29.01.2013, podľa ktorej Dlžník týmto zabezpečuje v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka uspokojenie pohľadávky Banky vo výške 19600.00 €, s príslušenstvom a poplatkami z tejto zmluvy o úvere, resp. z odstúpenia od tejto zmluvy o úvere, zrážkami zo mzdy (iných príjmov), ktorú (é) poberá alebo bude poberať od platiteľa mzdy (platiteľa iných príjmov, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou). Zrážky sa budú vykonávať vo výške, ktorá zodpovedá maximálne prípustnej výške zrážok podľa predpisov upravujúcich zrážky zo mzdy (iných príjmov) pri výkone rozhodnutia. Okamihom, keď sa platiteľovi mzdy (iných príjmov) táto dohoda predloží, nadobúda Banka proti platiteľovi mzdy (iných príjmov) právo na výplatu uvedených zrážok. Ak dôjde k zmene platiteľa mzdy (iných príjmov), predloží sa táto dohoda novému platiteľovi mzdy (iných príjmov) a povinnosť vykonávať zrážky má tento nový platiteľ mzdy (iných príjmov), je neprijateľná. Štvrtou výrokovou vetou určil, že zmluvná podmienka uvedená v Čl. IX bod 2 Zmluvy o OTP HYPO úvere č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 29.01.2013, podľa ktorej Dlžník vyhlasuje, že pred podpisom tejto zmluvy sa oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami OTP Banky Slovensko, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo (v znení účinnom od 1.11.2012), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy a súhlasí s nimi, je neprijateľná. Piatou výrokovou vetou vo zvyšku vzájomnú žalobu žalovanej zamietol a šiestou výrokovou vetou žalovanej sa proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 16.10.2019 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplata sumy 2.208,90 Eur a náhrady trov konania. Žalovaná súčasne s vyjadrením doručeným súdu prvej inštancie 25.02.2020 podala vzájomnú žalobu a žiadala, aby súd vyhlásil neprijateľné zmluvné podmienky v úverovej zmluve za neplatné a uviedol ich celé znenie vo výroku rozhodnutia. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 28.04.2020 žalovaná rozšírila svoju vzájomnú žalobu o určenie neprijateľných zmluvných podmienok. Zistil, že žalobca so žalovanou dňa 29.01.2013 uzatvoril Zmluvu o OTP HYPO úvere č. XXX/XXXX/XXSU (ďalej len „zmluva o OTP HYPO úvere“, resp. „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalovanej bol poskytnutý spotrebný úver vo výške 19.600,- Eur s úrokovou sadzbou ku dňu podpisu zmluvy vo výške 5,59 %, ktorá bola fixovaná na 3 roky s mesačnou splátkou 133,93 Eur, pri 1. až 238. splátke a 239. splátka je uvedená vo výške 130,73 Eur. Prvá splátka mala byť splatná dňa 04.04.2013 a posledná dňa 04.02.2033. Úver bol zabezpečený záložným právom žalobcu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovanej na LV č. 85 pre k.ú. a obec Dolná Strehová. Dodatkom č. 1 k úverovej zmluve zo dňa 04.02.2013 bol zmenený jednorazový poplatok za spracovanie úveru na sumu vo výške 61,02 Eur. Dňa 06.09.2016 žalobca zaslal žalovanej z dôvodu nepravidielného splácania úveru poslednú výzvu pred zosplatením, v ktorej jej poskytol lehotu na úhradu omeškanej splátky 15 dní odo dňa doručenia listiny. Súčasne v nej uviedol, že žalovaná je v omeškaní so splácaním úveru viac ako tri splátky, pričom dlžná suma ku dňu 05.09.2016 je 514,22 Eur. Poslednú výzvu pred zosplatením prevzala žalovaná dňa 19.09.2016. Keďže pohľadávka žalobcu v stanovenej lehote splatená nebola, úver bol s účinnosťou k 31.10.2016 vyhlásený za predčasne splatný. Vyhlásenie úveru za predčasne splatný bolo žalovanej oznámené listom zo dňa 16.10.2016. Žalobca sa v konaní domáha zaplata zmluvného úroku vo výške 879,12 Eur a nezaplatených úrokov z omeškania vo výške 1.329,78 Eur všetko za obdobie od 31.10.2016 do 25.09.2016.

3. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 137 písm. d), § 147 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 497, § 503 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 101 a § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 1 ods. 2 a 3 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov

a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Zmluvu o OTP HYPO úvere súd prvej inštancie posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom konštatoval, že predmetná zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 09.06.2013 s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. c) tohto zákona. Úver z predmetnej úverovej zmluvy je zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti a lehota jeho splatnosti je 239 mesiacov, čo je 18 rokov a 11 mesiacov. Preto súd prvej inštancie neskúmal, či žalobca dodržal postup podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a či zmluva o úvere má náležitosti podľa § 9 ods. 1 a 2 tohto zákona, pre nedodržanie ktorých by úver mohol byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch.

4. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vyslovil názor, že ustanovenie Čl. VII bod 2 písm. e) v zmluve o úvere a o možnosti žalobcu zosplatiť úver, ak dlžník neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti (Čl. VII bod 1 písm. a), je neplatné pre rozpor s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého zmluvné podmienky upravované spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Dospel k záveru, že zmluvná podmienka, v ktorej si banka dojednala pre prípad oneskorenia s platením (neuhradením svojich splatných peňažných záväzkov v termíne ich splatnosti) právo na zosplatenie celého úveru, spôsobuje v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko sa neprimerane v jeho neprospech odchyľuje od ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, i keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Nepostačuje preto akékoľvek omeškanie spotrebiteľa s úhradou záväzku. Zmluvná podmienka umožňuje banke vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru v prípade uvedenia neúplnosti alebo nesprávnosti akéhokoľvek podkladu, akéhokoľvek vyhlásenia, hoci sa môže jednať o údaj, ktorý je pre poskytnutie úveru alebo trvanie úverového vzťahu nerelevantný. Zmluvná podmienka je pre spotrebiteľa nepredvídateľná, nejednoznačná v určení jeho povinnosti a môže spôsobovať závažné dôsledky (zosplatenie úveru) z dôvodov, ktoré nezodpovedajú miere porušenia, čím dochádza k hrubej nerovnováhe v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (Dokument vypracovaný Komisiou na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktikách predávajúcich, pôsobiacou na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 13. 12. 2017). Súd prvej inštancie vyslovil názor, že takáto zmluvná podmienka, ktorá umožňuje banke úver zosplatiť v prípade akéhokoľvek omeškania dlžníka (čo i len jeden deň) je neprijateľná, čo znamená, že žalovaný 1/ nemal dohodnutú možnosť zosplatiť úver v prípade, ak dôjde k omeškaniu žalovanej 1/ so splácaním úveru (obdobný názor k uvedenej zmluvnej podmienke zaujal aj Okresný súd Dolný Kubín v rozsudku sp. zn. 8Csp/15/2019). Preto, ak aj napriek tomu žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, je tento právny úkon neplatný a je pritom irelevantné, či žalobca následne postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dodržal. Keďže žalobca sa domáhal už len zaplatenia úrokov z úveru po zosplatení za obdobie od 31.10.2016 do 25.09.2019 vo výške 879,12 Eur a úrokov z omeškania za uvedené obdobie vo výške 1.329,78 Eur, súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu, a to vzhľadom na konštatovanie, že zosplatenie úveru je neplatné. Žalobca si mohol žalobou uplatniť nárok na zmluvné úroky a úroky z omeškania len z jednotlivých omeškaných splátok ku dňu podania žaloby, pričom súd takýto prepočet nie je oprávnený za žalobcu vykonať.

5. Súd prvej inštancie navyše poznamenal, že pokiaľ by aj zosplatenie bolo považované za platný právny úkon, žaloba žalobcu by bola rovnako nedôvodná a to z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom je skutočnosť, že žalobca sa žalobou domáhal úrokov z úveru po zosplatení za obdobie od 31.10.2016 do 25.09.2019 vo výške 879,12 Eur. V tejto časti považoval súd prvej inštancie nárok žalobcu za nedôvodný, lebo podľa ustálenej súdnej praxe dohodnuté úroky z poskytovaných peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Od splatnosti dlhu je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania. Takýto záver je logický, pretože z podstaty zmluvného úroku vyplýva, že je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti. V opačnom prípade by na ťarchu dlžníka (v tomto prípade spotrebiteľa) dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z pôžičky, jednak úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. V posudzovanom spore došlo dňa 31.10.2016 k mimoriadnej splatnosti úveru, tým k

zmene obsahu záväzku, ktorý vyvolal veriteľ. Veriteľ svojim právnym úkonom vyvolal stav, po ktorom má právo požadovať okamžite späť celú sumu peňažných prostriedkov a odpadá jeho zmluvné obmedzenie v dispozícii s peňažnými prostriedkami, ktoré poskytol žalovanej, lebo táto už nemá právo vrátiť ich v režime výhody dohodnutých splátok. Mimoriadnou splatnosťou úveru zanikli všetky zmluvné dojednania, bez ohľadu na to, že žalobca úverovú zmluvu, ktorú sám formuloval a pripravil tak, že zmluvný úrok nezaniká. V spotrebiteľskom zmluvnom vzťahu nemá takáto dohoda právnu ochranu a dlžnému spotrebiteľovi vzniká povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany veriteľa. Keďže spotrebiteľ už nemá zmluvne dohodnutý dôvod peňažné prostriedky ďalej užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ ďalej inkasoval zmluvné úroky, ktoré mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby peňažných prostriedkov. Ak po mimoriadnej splatnosti úveru spotrebiteľ mešká s vrátením peňažných prostriedkov, ide o protiprávny stav s ktorým sa spájajú výhradne sankcie, nie odplatné plnenia, ktoré boli zmluvne dohodnuté pre prípad oprávneného držania peňažných prostriedkov za podmienok spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Právny poriadok dáva veriteľovi prostriedky, ktorými sa môže domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí ďalej trpieť obmedzenia podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúce z neoprávneného užívania peňažných prostriedkov dlžníkmi. Ak by veriteľ uplatňoval zmluvné úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo, čomu ale odporuje mimoriadna splatnosť úveru, zatiaľ čo žalovaná ako spotrebiteľ nemá nijaké práva, ktoré by jej plynuli zo zmluvy, išlo by o hrubú nerovnováhu v prospech veriteľa. Zároveň by sa podporoval stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku, zmluvné úroky mu nahrádzajú jeho nečinnosť resp. stav, na vzniku ktorého sa spolupodieľal tým, že úverovú zmluvu uzavrel s osobou nespôsobilou na vrátenie dohodnutých peňažných prostriedkov riadne a včas.

6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že druhým dôvodom na zamietnutie žaloby je existencia premlčania nároku žalobcu, tak v časti úrokov z omeškania vo výške 1.329,78 Eur, ako ja zmluvných úrokov vo výške 879,12 Eur. Z úverovej zmluvy vyplýva, že splátky boli splatné do 4. dňa v mesiaci. Dňa 06.09.2016 žalobca zaslal žalovanej z dôvodu nepravidelného splácania úveru poslednú výzvu pred zosplatením, v ktorej jej poskytol lehotu na úhradu omeškanej splátky 15 dní odo dňa doručenia listiny. Súčasne v nej uviedol, že žalovaná je v omeškani so splácaním úveru viac ako tri splátky, pričom dlžná suma ku dňu 05.09.2016 je 514,22 Eur. Z prehľadu úhrad vo vyjadrení doručenom súdu dňa 25.05.2020 vyplýva, že žalovaná sa dostala do omeškania už so zaplatením splátky za mesiac 04/2015. V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka tak odo dňa nasledujúceho po dni zročnosti splátky 04/2015, t. j. dňa 05.04.2015, začala plynúť trojročná premlčacia doba (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorej koniec pripadol na deň 05.04.2018. Nakoľko bola žaloba podaná na súd až dňa 16.10.2019, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby, súd prvej inštancie by preto žalobcovi nemohol tento premlčaný nárok priznať. Na podporu správnosti svojho záveru o premlčaní nároku (§ 103 Občianskeho zákonníka) súd prvej inštancie poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Co/42/2019-176 zo dňa 26.06.2019 a z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Co/69/2019-188 zo dňa 15.08.2019. Ďalej na podporu svojich záverov súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/410/2016 zo dňa 21.09.2017.

7. Konštatoval, že by nebolo možné žalobcovi priznať nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré v dôsledku nesplatenia istiny dlhu narastali a plynuli v čase, nakoľko počiatok plynutia premlčacej doby úrokov z omeškania je totožný s počiatkom plynutia premlčacej doby samotného peňažného dlhu, teda úroky z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky zdieľajú právny osud samotnej (premlčanej) pohľadávky. V dôsledku omeškania dlžníka nevzniká medzi účastníkmi záväzkovo-právneho vzťahu nový vzťah (nové právo), ale dochádza len k zmene pôvodného vzťahu a to tak, že popri hlavnom záväzku (na zaplatenie istiny) je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi aj vedľajší záväzok (úroky z omeškania). Nie je preto možné prijať záver, že za každý deň omeškania vzniká veriteľovi nové a nové právo na zaplatenie úrokov z omeškania a to až do splatenia istiny, pričom každé jednotlivé právo na úroky z omeškania by sa malo premlčovať osobitne v samostatnej 3-ročnej premlčacej dobe, nakoľko by sa tým poprela samotná podstata úrokov z omeškania ako príslušenstva hlavnej pohľadávky a tiež by sa tým popieral inštitút premlčania ako taký. Pre vznik povinnosti dlžníka platiť úroky z omeškania sú rozhodujúce okolnosti, ktoré nastali v dobe, keď došlo k omeškaniu so splnením dlhu. V tejto súvislosti poukázal na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Cdo/157/2009 z 29.06.2010, v ktorom dospel k rovnakému záveru. K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudkoch sp.zn. 5Sžf/40/2015, 5Sžf/52/2014, 5Sžf/66/2014 a 4Co/222/2005 (z 27.03.2008). Taktiež k rovnakým záverom dospel napr. aj Krajský súd v Košiciach v

uznesení sp.zn. 17CoE/1/2017 z 07.06.2017. K podobným záverom dospel aj Krajský súd v Prešove v uznesení 23CoE/72/2012 z 21.03.2014.

8. Zistil, že v Čl. VIII bod 1 zmluvy o OTP HYPO úvere je upravená dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá nebola individuálne dohodnutá (je súčasťou formulárovej zmluvy) a žalovaná nemala možnosť ju odmietnuť, čím spôsobuje značnú nerovnováhu v právach spotrebiteľa. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy je legitímnym zabezpečovacím prostriedkom a ak neexistuje hoci len potenciálne riziko vymoženia nezákonného, či inak nečestného plnenia, je tento inštitút prípustným prostriedkom, ktorý umožňuje s obídením súdneho procesu siahnuť na majetok dlžníka. Ak však existuje čo i len hrozba vymoženia nezákonného plnenia, je dôvod chrániť spotrebiteľa pred hroziacim rizikom. Hrozba vzniku ujmy postačuje z toho dôvodu, že o tom, či pohľadávka existuje a v akej výške nerozhoduje nestranná inštitúcia, ale spravidla podnikateľ a je značne problematické až nezistiteľné, kedy tento inštitút obchodník aktivuje. Dlžník sa pri realizácii neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy, môže dostať do pozície subjektu strácajúceho právo disponovať so svojim vlastným majetkom reprezentovaným príjmom dosahovaným za výkon svojej pracovnej činnosti. Navyše, pri zrážkach zo mzdy nie je možné preveriť, či sú zo mzdy zrážané len tie finančné nároky, ktoré dodávateľovi (veriteľovi) prináležia a nie aj tie, na ktoré nemá právny nárok, a to s poukazom na potrebu riadneho vyhodnotenia spotrebiteľskej zmluvy. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje veriteľovi dosiahnuť uspokojenie pohľadávky siahnutím na majetok dlžníka bez predchádzajúceho odobrenia súdom. V podstate ide o exekúciu majetku s tým rozdielom, že ju nevykonáva súd ale spravidla podnikateľa; pritom ide aj o otázku, či dlh existuje a v akej výške. Výšku dlhu si veriteľ sám diktuje, vykonávajú sa zrážky zo mzdy dlžníka a dlžník nemá možnosť ich priamo zastaviť. Dlžník je tak vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu veriteľa. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a z dôvodu právnej istoty, súd prvej inštancie dohodou o zrážkach zo mzdy v Čl. VIII bod 1 Zmluvy o OTP HYPO úvere vyhlásil za neplatnú zmluvnú podmienku s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Žalobca doposiaľ nevyužil voči žalovanej inštitút dohody o zrážkach zo mzdy, avšak súdu sú z rozhodovacej činnosti známe prípady, kedy si dodávatelia cestou dohody o zrážkach zo mzdy uplatňujú aj premlčané nároky, preto súd vzájomnej žalobe žalovanej v tejto časti vyhovel.

9. Ďalej zistil, že v Čl. IX bod 2 zmluvy o OTP HYPO úvere žalovaná vyhlásila, že pred podpisom tejto zmluvy sa oboznámila so všeobecnými obchodnými podmienkami OTP Banky Slovensko, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo (v znení účinnom od 01.11.2012), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy a súhlasí s nimi. Predmetné jednostranné vyhlásenia žalovanej v zmluve súd prvej inštancie považoval za netransparentnú inkorporačnú doložku. Samotné prehlásenie klienta zakomponované v texte zmluvy ako štandardná zmluvná podmienka nepredstavuje dôkaz o tom, že si veriteľ splnil svoju povinnosť. Bez ohľadu na túto klauzulu je veriteľ povinný dôveryhodne preukázať, že spotrebiteľa oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami. Poukázal aj na to, že všeobecné obchodné podmienky neboli žalovanou osobitne podpísané. Žalobca nepreukázal, že by žalovanej pri podpise úverovej zmluvy doručil aj všeobecné obchodné podmienky, preto sotva možno uveriť tvrdeniu, že žalovaná mala možnosť sa s nimi oboznámiť. Uvedenú zmluvnú podmienku súd prvej inštancie preto považoval za neprijateľnú, a teda za neplatnú s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

10. Vo vzťahu k poplatkom dojednaným Čl. V zmluvy o OTP HYPO úvere súd prvej inštancie uviedol, že pôvodne bol poplatok za spracovanie úveru dohodnutý v zmluve vo výške 392,- Eur, pričom Dodatkom č. 1 k zmluve o úvere zo dňa 04.02.2013 bol tento poplatok znížený na sumu 61,02 Eur. Vyslovil názor, že zmluvná podmienka - dojednanie poplatku za spracovanie úveru vo výške 61,02 Eur nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Táto síce nebola individuálne dojednaná, keďže je súčasťou formulárovej zmluvy, ktorej obsah žalovaná nemohla ovplyvniť, predmetná zmluvná podmienka je však vyjadrená určito, zrozumiteľne, do zmluvy zakomponovaná transparentným spôsobom a nemožno dospieť ani k záveru, že by spôsobovala hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Povinnosť uhradiť poplatok spotrebiteľom, ako aj jeho výška je zo zmluvy zrejmá. Je potrebné zdôrazniť, že zákonodarca zakázal napríklad účtovanie poplatku za vedenie účtu, evidenciu alebo správu úveru, alebo účtu, alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver (zákon č. 132/2013 Z. z. účinný od 10.06.2013 ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách), k obdobnému opatreniu však nepristúpil vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru napriek skutočnosti, že poplatok za poskytnutie úveru je dlhodobo zaužívaný a aj v spotrebiteľských zmluvných vzťahoch bežne sa vyskytujúci. Z pracovného dokumentu útvarov komisie

- Usmernenie na uplatňovanie smernice 2008/48/ES vo vzťahu k nákladom a ročnej percentuálnej miere nákladov z 08.05.2012 SWD (2012) 128 vyplýva, že celkové náklady spojené s úverom zahrňujú celé spektrum nákladov, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť za prístup k úveru alebo jeho využívanie a okrem iného administratívne poplatky (napr. za prípravu pôžičky alebo preskúmanie a schválenie úveru). Spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom poskytujúcim spotrebiteľské úvery z dôvodu, že chce získať finančné prostriedky - úver. Už len s poukazom na uvedené nie je možné dospieť k záveru, že poplatok za poskytnutie úveru slúži len záujmom dodávateľa (rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 10Co/83/2019 zo dňa 11.02.2020). Poplatok za vedenie úverového účtu, ktorý bol dojednaný v zmluve o úvere vo výške 3,50 Eur, bol teda v čase uzavretia zmluvy prípustný. Vyslovil názor, že aj ďalšie poplatky uvedené v čl. V zmluvy boli žalovanej známe v čase uzavretia zmluvy, tieto boli vyjadrené určito a zrozumiteľne (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/10/2019 zo dňa 11.12.2019). Okrem toho žalobca si v žalobe neuplatnil žiadne nároky z poplatkov uvedených v čl. V zmluvy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovanej v tejto časti zamietol.

11. Pokiaľ sa žalovaná domáhala vzájomnou žalobou aj určenia neplatnosti zmluvných podmienok v čl. VI Zmluvy o OTP HYPO úvere (ďalšie záväzky dlžníka) bod 5, bod 9 a bod 11, v čl. VII. (porušenie zmluvných povinností) bod. 2. písmeno g), i), j), l), bod. 5., bod. 6., v čl. IX. záverečné ustanovenia bod 8. (rozhodcovská doložka), súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca si v spore neuplatnil žiadne nároky z týchto zmluvných podmienok. Žalovaná vo vzájomnej žalobe bližšie nezdôvodnila prečo sa domáha určenia neplatnosti týchto zmluvných podmienok. Súd opätovne poukázal na to, že z dôvodu hospodárnosti konania sa týmito zmluvnými podmienkami nezaoberal, nakoľko vzhľadom na nároky žalobcu uplatňované v súdnom konaní, tieto nie sú spôsobilé ohroziť alebo porušiť práva žalovanej. V tejto časti súd potom vzájomnú žalobu žalovanej zamietol. Súd prvej inštancie zamietol vzájomnú žalobu žalovanej aj v časti, v ktorej sa žalovaná domáhala určenia, že úver poskytnutý žalovanej na základe Zmluvy o OTP HYPO úvere je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie sa nezaoberal správnosťou výpočtu dlžnej sumy (istina, úroky, poplatky), ktorú si žalobca uspokojil formou dobrovoľnej dražby. Pokiaľ žalovaná považovala nároky žalobcu uspokojené v dobrovoľnej dražbe za sporné (uplatnené z neprijateľných zmluvných podmienok), mala možnosť podať v zákonnej lehote žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby (§ 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách).

12. O náhrade trov konania strán súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná mala v konaní úspech v celom rozsahu, keďže súd žalobu žalobcu zamietol, súd prvej inštancie jej preto proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti prvej, druhej, tretej, štvrtej a šiestej výrokovej vete podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie ohľadom určenia čl. VII. bod 1 zmluvy o úvere, ako aj čl. VII. bod 2 písm. e) zmluvy o úvere ako neprijateľnej zmluvnej podmienky videl v tom, že v zmysle legálnej definície uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľnou je taká zmluvná podmienka, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Druhá veta predmetného ustanovenia ďalej limituje uvedenú definíciu v tom zmysle, že neprijateľnou podmienkou nie je zmluvná podmienka týkajúca sa hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak sú tieto podmienky vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak neboli neprijateľné zmluvné podmienky individuálne dojednané. Dojednanie obsiahnuté v čl. VII. ods. 1, ako aj v čl. VII. ods. 2 písm. e) zmluvy o úvere nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko bolo vyjadrené jasne, určito, zrozumiteľne a týka sa hlavného predmetu plnenia. Mal za to, že predmetné ustanovenie taktiež nespôsobuje značnú nerovnováhu na strane spotrebiteľa, o čom svedčí skutonosť, že možnosť dojednaní týchto osobitných zmluvných podmienok (ako tzv. vyhlásenie mimoriadnej, resp. okamžitej splatnosti úveru) predpokladá aj sám zákonodarcu, a to v § 565 Občianskeho zákonníka. Predmetné dojednanie o okamžitej splatnosti úveru bolo dojednané priamo v zmluve o úvere, teda nie je pochybnosť o existencii tohto dojednaní a o existencii riadneho prejavu vôle žalovanej byť viazaná týmto dojednaním, keď zmluvu o úvere vlastnoručne podpísala. Žalovaná teda mala od počiatku vedomosť o tomto zmluvnom dojednaní, mala možnosť si ho prečítať, oboznámiť sa s ním, namietať jeho obsah, napriek tomu tak neurobila. Mal za to, že je vhodné a spravodlivé už v čase vzniku úverovej zmluvy definovať si následky porušenia povinností niektorej zo zmluvných strán, a to tak, aby nedošlo k vzniku nerovnováhy na žiadnej zo zmluvných strán. Ak by uvedené dojednanie neexistovalo, v prípade neplnenia si záväzkov dlžníka by sa žalobca ocitol v situácii, kedy na jednej strane nemôže disponovať

s poskytnutými peňažnými prostriedkami a na druhej strane by boli značne obmedzené postupy pri vymáhaní dlžnej sumy a bola by znížená pravdepodobnosť návratnosti evidovanej pohľadávky. Inštitúty záväzkového práva ako odstúpenie od zmluvy, či vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru nemožno za žiadnych okolností považovať za neprijateľné a nerovnovážne vo vzťahu k spotrebiteľovi, nakoľko ide o štandardné dojednania a v prípade ich absencie by došlo na opačnej strane k neprimeranému zásahu do majetkovej sféry veriteľa, ktorý poskytuje úver vždy v dobrej viere, že dlžník bude splátky hradiť riadne a včas.

14. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil ním uplatnený úrok po zosplatnení úveru. Uviedol, že povinnosť platiť úrok z poskytnutého úveru okrem ustanovení § 502 ods. 1 a § 503 Obchodného zákonníka vzniká tiež na základe zmluvných dojednaní v zmluve o úvere. Nakoľko zmluva o úvere vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nezanikla, jeho nárok voči dlžníkovi na zaplatenie zmluvného úroku tiež nezanikol a trvá až do úplného splatenia istiny pohľadávky. Dohodnutý úrok z ekonomického hľadiska predstavuje cenu finančných prostriedkov, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi a ktoré dlžník veriteľovi nevrátil. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov. V súvislosti s úročením úverovej pohľadávky bežnými úrokmi po splatnosti istiny zo strany veriteľa žalobca uviedol, že úročenie spotrebiteľského úveru bežnými úrokmi až do doby vrátenia poskytnutých prostriedkov priamo upravoval aj zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a nepriamo ho predpokladá aj zákon o spotrebiteľských úveroch ako *lex specialis* pre oblasť spotrebiteľských úverov. Preto mal za to, že právne posúdenie súdu prvej inštancie v tom, že má nárok na zaplatenie úroku len do doby splatnosti istiny úverovej pohľadávky, predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

15. Žalobca nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie videl aj ohľadom premlčania jeho nároku. Poukázal na znenie § 565 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že vyhlásil predčasnú splatnosť úveru s účinnosťou ku dňu 31.10.2016, preto mal za to, že aj v prípade aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka, týkajúcich sa premlčacej doby by začala plynúť premlčacia doba pre všetky splátky splatné po vyhlásení mimoriadnej splatnosti v súlade s § 103 Občianskeho zákonníka, t.j. odo dňa 31.10.2016. Vyslovil názor, že pri akceptácii právneho názoru vyjadreného súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku by premlčacia doba predčasne zosplatnenej časti pohľadávky nelogicky a v rozpore s princípom právnej istoty predbehla beh premlčacej doby jednotlivých splátok nasledujúcich po splátke, pre ktorú bola predčasná splatnosť vyhlásená. Konanie pred súdom začalo dorúčením žaloby dňa 16.10.2019, t.j. pred uplynutím trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť najskôr dňa 31.10.2016. Záver o počiatku plynutia premlčacej doby zostatku úveru najskôr dňom účinnosti predčasného zosplatnenia dlhu výzvou na zaplatenie je podporený aj výkladom § 565 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že k zosplatneniu dlhu nemôže dôjsť ešte predtým, ako bude výzva na zosplatnenie doručená dlžníkovi. Právo požadovať zaplatenie celého dlhu je právom veriteľa a nie jeho povinnosťou.

16. K nesprávnemu právnomu posúdeniu ohľadom určenia čl. VIII. bod 1 zmluvy o úvere ako neprijateľnej zmluvnej podmienky žalobca uviedol, že Občiansky zákonník uzatvorenie dohodu o zrážkach zo mzdy nevylučuje, ale priamo pripúšťa. Vyslovil názor, že nie je naplnený predpoklad na vyslovenie neprijateľnosti spočívajúci v značnej nerovnováhe, nakoľko žalobca dohodu o zrážkach zo mzdy uzatvorenú medzi sporovými stranami nikdy nevyužil a aj v prípade jej potenciálneho použitia by došlo len k úhrade existujúceho záväzku zo zmluvy o úvere a nie nereálnych poplatkov a služieb, ktoré by neboli žalobkyni poskytnuté. Žalovaná nikdy nepoprela, že by obsahu dohody o zrážkach zo mzdy neporozumela, resp. že by s jej obsahom nebola oboznámená. Žalovanej nikdy nebolo upreté jej právo si dohodu o zrážkach zo mzdy prečítať, namietat jej obsah, resp. ju úplne odmietnuť. Jej odmietnutie a neuzatvorenie by ani nemalo žiaden vplyv na samotný obsah zmluvy o úvere, a teda ju nemožno považovať za podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu. Žalovaná mala možnosť ovplyvniť obsah zmluvy o úvere v časti dohody o zrážkach zo mzdy, bola poučená o obsahu a následkoch jej uzatvorenia, čo vyplýva z čl. VIII. zmluvy o úvere.

17. K nesprávnemu právnomu posúdeniu súdom prvej inštancie ohľadom určenia čl. IX. bod 2 zmluvy o úvere ako neprijateľnej zmluvnej podmienky žalobca uviedol, že inkorporačná doložka bola v zmluve o úvere uvedená rovnako veľkým písmom ako ostatné podstatné náležitosti zmluvy, nebola napísaná drobným písmom, bola čitateľná a zrozumiteľná. Všeobecné obchodné podmienky OTP Banky Slovensko, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo (ďalej len „Obchodné podmienky“), ako aj ich inkorporácia boli dojednané v písomnej forme, a teda sa stali súčasťou zmluvy o

úvere na základe transparentnej inkorporačnej doložky. S obchodnými podmienkami sa žalovaná mala možnosť vopred oboznámiť, boli jej riadne sprístupnené. Predmetné dojednanie o inkorporácii bolo dojednané jasne, určito a zrozumiteľne, t.j. jeho obsah bol zrejмый pre každého priemerného čitateľa a spotrebiteľa. Táto inkorporačná doložka nespôsobuje žiadnu nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa a je zrozumiteľná z formálneho, ako aj gramatického hľadiska. Zároveň poukázal na skutočnosť, že žalovanú pred podpisom zmluvy o úvere riadne poučil o všetkých jej právach a povinnostiach. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v prvej výrokovej vete zmenil tak, že žalovanú zaviazal, aby žalobcovi zaplatila sumu 2.208,90 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, v druhej výrokovej, tretej, štvrtej výrokovej vete napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmení tak, že vzájomnú žalobu žalovanej v tejto časti zamietne a v šiestej výrokovej časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmení tak, že žalovanú zaviazal na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

18. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení poprela tvrdenia žalobcu v celom rozsahu a uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vchádza zo správneho právneho posúdenia veci. Mala za to, že súd prvej inštancie v prvej výrokovej vete vec správne posúdil, a preto žalobu žalobcu o zaplatenie úrokov z úveru po zosplatnení a úrokov z omeškania zamietol. Mala za to, že druhá výroková veta napadnutého rozsudku je v súlade s právom Slovenskej republiky a že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Poprela tvrdenie žalobcu, že zákon predpokladá možnosť dojednania osobitnej zmluvnej podmienky, tzv. vyhlásenie mimoriadnej, resp. okamžitej splatnosti úveru. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka jasne uvádza možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky a nie možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celého úveru, pričom z oznámenia žalobcu ku dňu 05.09.2016 pohľadávkou bola suma 514,22 Eur. Z tohto ustanovenia nemožno nijako odvodiť vyhlásenie mimoriadnej, resp. okamžitej splatnosti celého úveru, ani možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celého úveru, pretože dodávateľ predformuloval a dohodol v zmluve konečnú splatnosť úveru dňa 04.02.2033. Zdôraznila, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorej obsah predformuloval žalobca ako dodávateľ, pričom žalovaná ako spotrebiteľka nemala možnosť obsah zmluvy ovplyvniť. Uviedla, že v danom prípade žalobca zistil, že je schopná splácať splátku vo výške 133,93 Eur mesačne, preto považovala za nedôvodné, aby žiadal od nej okamžite zaplatiť viac ako je suma dohodnutej splátky, a to stonásobne viac, pričom neuplynula ani doba splatnosti úveru. Takýmto postupom žalobca popiera ním dohodnutú podmienku splácania úveru, z čoho možno odvodzovať jeho nečestné a nekalé chovanie, ktorým už pri podpise zmluvy predformuloval a zaviazal ju ako spotrebiteľku do budúcnosti podmienkou obchádzajúcou zákon a priečiacou sa dobrým mravom. Ak odplata nie je určite a zrozumiteľne dohodnutá s poukazom na § 37 Občianskeho zákonníka je potrebné takú zmluvu vyhlásiť za neplatnú. Pre porušenie zmluvných podmienok spotrebiteľom je v zmluve ako sankcia dojednaný úrok z omeškania s poukazom na § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Uviedla, že dojednanie obsiahnuté v čl. VII. ods. 1, ods. 2 písm. e) zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, preto mala za to, že súd prvej inštancie súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Odvolanie žalobcu v časti argumentácie ustanoveniami Obchodného zákonníka považovala za irelevantné. Poprela tvrdenia žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie ohľadom uplatnených úrokov po zosplatnení úveru, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnené. Súd prvej inštancie v súlade s § 103 Občianskeho zákonníka prihliadol na námietku premlčania, pričom žalobcovi nič nebránilo, aby v trojročnej premlčacej dobe uplatnil svoje právo na súde. Vyslovila názor, že zmluva o úvere bola žalobcom predformulovaná a jej obsah nemohla ovplyvniť. Preto dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatnou, neprijateľnou zmluvnou podmienkou spôsobujúcou nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že by zmluva nesmela obsahovať žiaden zabezpečovací inštitút, pretože sa na ňu vzťahujú ustanovenia o úroku z omeškania. Pohľadávka z predmetnej zmluvy o úvere bola zabezpečená i záložným právom. Namietala, že úroková sadzba v zmluve o úvere je vysoká, pričom bola dohodnutá fixná na tri roky, a preto je nedôvodný nárok žalobcu na úroky z úveru od štvrtého roku, ako i úroky po zosplatnení úveru, t.j. po 29.01.2016. Za obdobie od 31.10.2016 do 25.09.2019 nebol dojednaný žiadny úrok a žaloba v časti o zaplatenie 879,12 Eur je aj z tohto dôvodu nedôvodná. Takisto považovala za nedôvodný nárok aj žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 1.329,78 Eur, pričom tento nárok považovala za sporný čo do dôvodu a výšky s prihliadnutím na premlčanie a na neplatnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný dňa 16.10.2016. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v celom rozsahu. Zároveň si uplatnila trovy konania.

19. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie (ust. § 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu napadnutej časti prvej výrokovej vety rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti druhej, tretej a štvrtej výrokovej vete je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v tento napadnutej časti podľa § 388 zmenil.

20. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 16.10.2019 proti žalovanej domáhal zaplata sumy 2.208,90 Eur pozostávajúcej z bežného úroku ku dňu 25.09.2019 vo výške 879,12 Eur a úroku z omeškania ku dňu 25.09.2019 vo výške 1.329,78 Eur. Žalobca so žalovanou dňa 29.01.2013 uzavrel zmluvu o OTP HYPO úvere, na základe ktorej žalobca žalovanej poskytol účelový spotrebný úver zabezpečený nehnuteľnosťou v sume 19.600,-- Eur a žalovaná sa zaviazala, že úver použije dohodnutým spôsobom na dohodnutý účel, že poskytnutý úver vráti, zaplatí úrok, príslušenstvo a poplatky podľa tejto zmluvy. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že zmluvné strany si dohodli pohyblivú úrokovú sadzbu vo výške 5,59 % p.a. s tým, že po uplynutí obdobia fixácie ustanoví novú výšku základnej úrokovej sadzby. Zmluvné strany si v zmluve o úvere dohodli mesačné splátky pri 1. až 238 splátke po 133,93 Eur a pri 239. splátke vo výške 130,73 Eur s tým, že prvá splátka bola splatná dňa 04.04.2013, ďalšie splátky boli splatné v 4. deň v mesiaci a posledná splátka bola splatná dňa 04.02.2033. Žalovaná sa ďalej zaviazala zaplatiť jednorazový poplatok za spracovanie úveru vo výške 392,- Eur v deň podpisu o úvere a mesačný poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 3,50 Eur. Podľa čl. I bod 3 zmluvy úver bol žalovanej poskytnutý na účel splatenia úverov a rekonštrukciu nehnuteľnosti. Úver bol zabezpečený záložným právom na nehnuteľnosť. Dodatkom č. 1 uzavretým medzi žalobcom a žalovanou dňa 04.02.2013 bol zmenený jednorazový poplatok za spracovanie úveru na sumu vo výške 61,02 Eur. Nakoľko žalovaná meškala so splatením úveru vyplývajúceho zo zmluvy o úvere žalobca poslednou výzvou pred zosplatením zo dňa 06.09.2016 vyzval žalovanú na uhradenie dlžnej čiastky, ktorá ku dňu 05.09.2016 predstavovala sumu 514,22 Eur najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň žalovanú upozornil, že ak v stanovenej lehote svoje záväzky nevyrovná, vyhlási úver za predčasne splatný podľa § 59 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Podaním zo dňa 16.10.2016 označeným ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ žalobca žalovanej oznámil, že k 15.10.2016 dlžná suma vyplývajúca zo zmluvy o úvere predstavuje 514,42 Eur a zároveň vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru vrátane úrokov a poplatkov. Súčasne s vyjadrením zo dňa 20.02.2020, doručeným súdu prvej inštancie dňa 25.02.2020 a podaním zo dňa 27.04.2020, doručeným súdu prvej inštancie dňa 28.04.2020 žalovaná podala vzájomnú žalobu o určenie neprijateľných podmienok.

21. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

22. Citované ustanovenie § 385 ods. 1 CSP nepovažuje za nutné, aby sa spravidla vždy nariaďovalo pojednávanie. Zakotvilo pravidlo, podľa ktorého je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie iba v tomto ustanovení vymenovaných prípadoch, t.j. ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje výhradne odvolací súd.

23. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v predmetnej veci vykonal vyčerpávajúce dokazovanie a skutkové zistenia ohľadne zistenia, či zmluvné podmienky uvedené v článku VII. bod 1., v článku VII. bod 2. písm. e), v článku VIII. bod 1. a v článku IX. bod 2. zmluvy o úvere sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Preto odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať ani dopĺňať vykonanie dokazovania, preto podľa § 385 ods. 1 CSP dospel k záveru, že nie je potrebné na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie. Odvolací súd zároveň uvádza, že pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného neaplikuje žiadne ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom posúdení nebolo použité a bolo by pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce. Odvolací súd preto nepovažoval za potrebné vyzvať strany sporu podľa § 382 CSP, aby sa vyjadrili k použitiu iného právneho predpisu. Odvolací súd v predmetnej veci nezistil ani existenciu dôležitého verejného záujmu.

24. Podľa článku VII. bod 1. písm. a) zmluvy o úvere za podstatné porušenie zmluvných povinností dlžníka sa považuje, ak dlžník neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti.

25. Podľa článku VII. bod 2. písm. e) zmluvy o úvere pri podstatnom porušení zmluvných povinností je banka oprávnená vyhlásiť úver (alebo jeho časť) za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorazovo pred termínom splatnosti.

26. V článku VIII. označenom ako „Dohoda o zrážkach zo mzdy“ v bode 1 zmluvy o úvere si zmluvné strany dojednali, že dlžník týmto zabezpečuje v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka uspokojenie pohľadávky banky vo výške 19.600,-- Eur s príslušenstvom a poplatkami z tejto zmluvy o úvere, resp. z odstúpenia od tejto zmluvy o úvere, zrážkami zo mzdy (iných príjmov), ktorú(é) poberá alebo bude poberať od platiteľa mzdy (platiteľa iných príjmov, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ak so mzdou). Zrážky sa budú vykonávať vo výške, ktorá zodpovedá maximálne prípustnej výške zrážok podľa predpisov upravujúcich zrážky zo mzdy (iných príjmov) pri výkone rozhodnutia. Okamihom, keď sa platiteľovi mzdy (iných príjmov) táto dohoda predloží, nadobúda banka proti platiteľovi mzdy (iných príjmov) právo na výplatu uvedených zrážok. Ak dôjde k zmene platiteľa mzdy (iných príjmov), predloží sa táto dohoda novému platiteľovi mzdy (iných príjmov) a povinnosť vykonávať zrážky má tento nový platiteľ mzdy (iných príjmov).

27. V článku IX. bod 2 zmluvy o úvere dlžník vyhlásil, že pred podpisom tejto zmluvy sa oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami OTP Banky Slovensko, a.s. pre poskytovanie spotrebiteľských úverov pre obyvateľstvo (v znení účinnom od 01.11.2012), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy a súhlasí s nimi.

28. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

29. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

30. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

31. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

32. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

33. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

34. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

35. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

36. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

37. Podľa § 1 ods. 3 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľským úverom nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého lehota splatnosti je viac ako desať rokov.

38. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

39. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

40. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

41. Podľa § 502 ods. 1, veta prvá Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

42. V prejednávacom prípade súd prvej inštancie správne zistil že žalovaná mala pri uzatváraní právneho úkonu postavenie spotrebiteľa a že zmluva o úvere, ktorú uzavrela so žalobcom, spĺňa kritériá vymedzenia spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie tiež správne zistil, že zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko úver z predmetnej zmluvy o úvere je zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti a lehota jeho splatnosti je viac ako 10 rokov.

43. Odvolací súd uvádza, že na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úroky z úveru sú totiž obsahom, a teda súčasťou záväzku dlžníka, a teda aj spotrebiteľa, na ktorom sa s veriteľom dobrovoľne dohodol, t.j. záväzok dlžníka v zmluve platiť zmluvne dohodnuté úroky z úveru spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Keďže bola zmluva o úvere dohodnutá na dobu dlhšiu ako jeden rok, sú úroky z úveru v takom prípade, keď dlžník splácal dlh v splátkach, splatné spolu s každou splátkou. Celková suma úrokov musí byť dlžníkom zaplatená najneskôr so zaplatením zvyšnej časti istiny úveru.

44. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Ak si strany v zmluve o úvere dohodnú povinnosť zaplatiť úroky spolu s istinou ku dohodnutému dňu splatnosti, dlžník platí úroky iba do doby splatnosti. Na to, aby dlžník bol povinný platiť úroky zo zmluvy o úvere nielen do splatnosti, ale v prípade nevrátenia úveru včas aj po jeho splatnosti, museli by si zmluvné strany takúto povinnosť výslovne dojednať, zo zákona veriteľovi nárok na úroky po dobe splatnosti úveru nevzniká.

45. Z článku VII. bod 2 písm. e) zmluvy o úvere vyplýva právo žalobcu vyhlásiť úver, alebo jeho časť za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorazovo pred termínom splatnosti. Z tohto článku teda vyplýva, že zmluvné strany si v zmluve nedohodli možnosť platenia úrokov z úveru po zosplatnení, preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobcovi nárok na úroky z úveru po zosplatnení za obdobie od 31.10.2016 do 25.09.2019 nepatrí, a preto v časti o zaplatenie úrokov z úveru vo výške 879,12 Eur za uvedené obdobie je žaloba žalobcu nedôvodná.

46. Vyššie citované ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka upravuje všeobecnú dĺžku premičacej doby, ktorá platí vo všetkých prípadoch, pokiaľ zákon pre jednotlivé práva neráta s osobitnou (kratšou, či dlhšou) premičacou dobou. V prípade, ak plnenie bolo dohodnuté v splátkach, podľa § 103 Občianskeho zákonníka môže veriteľ žiadať splnenie len príslušnej splátky, ktorá sa stala splatnou podľa dohody strán. V tomto prípade každá jednotlivá splátka predstavuje samostatné plnenie, pre ktoré plynú premičacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka samostatne. Len v prípade, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stal splatným celý dlh podľa § 565 Občianskeho zákonníka, premičacia doba začína plynúť odo dňa splatnosti nesplnenej splátky.

47. Odvolací súd ďalej zistil, že súd prvej inštancie v danej veci správne posúdil začiatok plynutia premičacej doby. V zmysle § 103, druhej vety Občianskeho zákonníka v prípade, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stal zročným celý dlh podľa § 565 Občianskeho zákonníka, premičacia doba začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre ktorú veriteľ vyhlásil splatnosť celej pohľadávky. V danom prípade z poslednej výzvy pred zosplatením žalobcu zo dňa 06.09.2016 vyplýva, že žalovaná bola v omeškaní so splácaním úveru viac ako tri splátky, pričom z prehľadu úhrad uvedeného vo vyjadrení žalobcu zo dňa 20.05.2020 (doručeného súdu prvej inštancie dňa 25.05.2020) je zrejmé, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením splátky za mesiac apríl 2015. Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade k zosplateniu celej pohľadávky došlo pre splátku splatnú v mesiaci apríl 2015, pričom v zmluve o úvere si zmluvné strany dohodli splatnosť splátky k 4. dňu v mesiaci. Preto premičacia doba podľa § 103, druhá veta Občianskeho zákonníka v tomto prípade začala plynúť od splátky splatnej dňa 04.04.2015, t.j. od splátky pre ktorú bola vyhlásená predčasná splatnosť celého dlhu a nie odo dňa 31.10.2016, t.j. odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, ako to tvrdí žalobca v podanom odvolaní. Predmetná žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 16.10.2019 (ako to vyplýva z potvrdenia o prijatí návrhu na začatie konania z č.l. 7 spisu). Trojročná premičacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka by potom uplynula dňom 05.04.2018, t.j. pred uplatnením nároku žalobcu na súde (pred 16.10.2019). Súd prvej inštancie preto dospel k správne záveru, že posledný deň lehoty na uplatnenie práva pripadol na deň 05.04.2018 a že žalobca doručil žalobu súdu prvej inštancie po uplynutí premičacej doby.

48. Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zmluvné podmienky uvedené v článku VII. bod 1., v článku VII. bod 2. písm. e), v článku VIII. bod 1. a v článku IX. bod 2. zmluvy o úvere sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

49. Podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie článku VII. bod 1. zmluvy o úvere, podľa ktorého za podstatné porušenie zmluvných povinností dlžníka sa považuje, ak dlžník neuhradí svoje peňažné záväzky v termíne ich splatnosti a ustanovenie článku VII. bod 2. písm. e) zmluvy o úvere, podľa ktorého žalobca bol oprávnený pri podstatnom porušení zmluvných povinností vyhlásiť úver, alebo jeho časť za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorazovo pred termínom splatnosti, boli vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne a táto podmienka sa týka hlavného predmetu plnenia (§ 53 ods. 1, druhá veta Občianskeho zákonníka). To znamená, že je z neho zrejmé, že za podstatné porušenie zmluvných povinností dlžníka (žalovanej) sa považuje, ak žalovaná ako dlžníčka neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti a že pri porušení tejto podmienky, je veriteľ - žalobca oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Odvolací súd zároveň uvádza, že predčasné zosplatenie úveru umožňuje aj ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Z článku IX. bod 6. zmluvy o úvere zároveň vyplýva, že účastníci zmluvy si túto zmluvu prečítali, s jej obsahom bez výhrad dobrovoľne súhlasia, čo žalovaná potvrdila svojim vlastnoručným podpisom. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaná ako spotrebiteľka mala možnosť v čase uzavretia zmluvy o úvere oboznámiť sa s týmto ustanovením zmluvy o úvere pred jej podpisom. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že ustanovenie článku VII. bod 1. a bod 2 písm. e) zmluvy o úvere nie je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávne záveru, že zmluvná podmienka uvedená v článku VII. bod 1. a v článku VII. bod 2. písm. e) zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

50. Podľa názoru odvolacieho súdu ani dohoda o zrážkach zo mzdy uzavretá v článku VIII. bod 1. zmluvy o úvere nie je zmluvným ustanovením, ktoré spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Žalovaný správne poukázal, na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy je inštitútom práva upraveným v Občianskom zákonníku, pričom v čase uzavretia zmluvy o úvere žiadne ustanovenie nebránilo tomu, aby dohodu o zrážkach zo mzdy uzavrel aj spotrebiteľ s dodávateľom. Skutočnosť, že dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje veriteľovi dosiahnuť uspokojenie bez toho, aby sa musel obrátiť na súd za účelom získania exekučného titulu, podľa názoru odvolacieho súdu nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Samotná skutočnosť, že dlžník vopred uzavrie dohodu o zrážkach zo mzdy a tým si zvolí taký spôsob uspokojovania veriteľa, ktorý nevyžaduje zásah ďalších orgánov, ako napr. všeobecného súdu, nemôže byť vyhodnotená ako porušenie práv spotrebiteľa. Inštitút dohody o zrážkach je upravený v § 551 Občianskeho zákonníka ako prípustná možnosť riešenia finančnej disciplíny dlžníka, vrátane spotrebiteľov. Uvedenému nasvedčuje skutočnosť, že aj súčasná právna úprava výslovne pripúšťa použitie dohody o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľských vzťahoch (zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov) za predpokladu individuálneho dojednania dohody o zrážkach zo mzdy a po dôslednom poučení spotrebiteľa o dôsledkoch jej uzavretia s tým, že spotrebiteľ ju má možnosť odmietnuť. Preto dohoda o zrážkach zo mzdy, pokiaľ bola dojednaná medzi spotrebiteľom a dodávateľom vedome, nemôže byť nekalou podmienkou. V danom prípade dohoda o zrážkach zo mzdy bola zakomponovaná do zmluvy o úvere (článok VIII. Dohoda o zrážkach zo mzdy), pričom jej ustanovenie bolo zvýraznené hrubým písmom. Žalovaná v zmluve o úvere prehlásila, že zmluvu si prečítala, s jej obsahom bez výhrad dobrovoľne súhlasila a uvedené potvrdila svojim vlastnoručným podpisom. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že ustanovenie článku VIII. bod 1. zmluvy o úvere obsahujúce dohodu o zrážkach zo mzdy nebolo individuálne dohodnuté a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach spotrebiteľa a z tohto dôvodu je neplatnou zmluvnou podmienkou.

51. Odvolací súd sa nestotožnil ani s názorom súdu prvej inštancie že ustanovenie článku IX. bod 2. zmluvy o úvere, v ktorom žalovaná vyhlásila, že pred podpisom tejto zmluvy sa oboznámila so všeobecnými obchodnými podmienkami OTP Banky Slovensko, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy a súhlasí s nimi, je neplatným ustanovením. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdného dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre N., z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, pričom je dôležité, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami. Preto je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce náležitosti zmluvy, ktoré boli skutočne odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy o úvere, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Odvolací súd preto dospel k záveru, že uvedené ustanovenie zmluvy o úvere nespôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a že žalovaná ako spotrebiteľka mala možnosť sa s týmto ustanovením oboznámiť pred podpisom zmluvy. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že zmluvná podmienka uvedená v článku IX. bod 2. zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

52. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti prvej výrokovej vety podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a v napadnutej časti druhej, tretej a štvrtej výrokovej vety podľa § 388 zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

53. Odvolací súd rozhodol o trovách konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalovaná mala v predmetnom súdnom spore úspech v časti, ktorou súd žalobu žalobcu o zaplatenie 2.208,90 Eur zamietol. Žalovaný mal úspech v časti, ktorou odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu v časti o určenie, že zmluvná podmienka uvedená v článku VII. bod 1., bod 2 písm. e) zmluvy o úvere (druhá výroková veta rozsudku súdu prvej inštancie), v článku VIII. bod 1. zmluvy o úvere (tretia výroková veta rozsudku súdu prvej inštancie) a v článku IX. bod 2 zmluvy o úvere (štvrtá výroková veta rozsudku súdu prvej inštancie) je neprijateľná, zamietol a v časti, ktorou súd prvej inštancie vo zvyšku vzájomnú žalobu žalovanej zamietol (piata

výroková veta rozsudku súdu prvej inštancie). Odvolací súd preto dospel k záveru, že úspech strán sporu je približne rovnaký, a preto žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania.

54. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťelia musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).